

Stellig is het, dat Jan, mits alle dagen wat te werken, geld genoeg kon verdienen om zijn Grootje in staat te stellen betere kleederen voor hem te koopen dan die, welke hij dagelijks droeg. Maar, zooals ik reeds gezegd heb, Jan hield te veel van de lieve vrijheid, en om mooie kleederen bekommerde hij zich evenzeer als om een droge noot.

Des zomers droeg hij een versleten hemd en glapte hosen, die hij bij middel van een koord om zijn heupen bevestigd hield. 's Winters droeg hij daarbij nog een muts, een buis en een paar schoenen. Deze laatste waren nog van zijn vader afkomstig en in 't geheel niet in de mode, want zij waren van voren bijna rond van vorm, terwijl die van de rijke poorters en vooral van de adellijke heeren in een punt eindigden, welke bij sommigen zoo lang was, dat hij omhoog moest gehouden worden bij middel van een fijn kettingsken, waarvan het andere uiteinde aan het been bevestigd werd.

Jan had een hekel aan die gekke mode evenals aan de lange tabbaarden, welke sommige rijke lieden droegen, en welke hen, op afstand gezien, op vrouwen deden gelijken.

— Een man, placht hij te zeggen, moet zoodanig gekleed zijn, dat hij armen en beenen flink bewegen kan en dat niets hem belet te loopen, te springen en te vechten.

Sterk als hij was, had hij een hekel aan zwakke of laffe menschen.

— Een man moet een anderen man in de oogen durven kijken, was ook een van zijn gezegden. Heeft hij gelijk, dan moet hij dat staande houden tegen wien het ook zij; heeft hij ongelijk, dan moet hij dat eerlijk bekennen, zonder er doeksken om te doen!

Daar de vrouwen in 't algemeen zwakke schepsels zijn, stonden zij, behalve zijn grootje, niet in zijn achting aangeschreven.

JAN ZONDER VREES

door C. DE KINDER

uitgave van L. OPDEBEEK Antwerpen

De Wonderlijke lotgevallen

VAN

JAN ZONDER VREES

EEN XVe EEUWSCHE VERTELLING

PENTEEKENINGEN VAN EMIEL WALRAVENS